

ЧУДЕСНА СПРАВА (драматизација приповетеке Бранка Ћопића)

САВА: Ајде Раде, дођи овамо, није то ништа, то је само био давждењак!

РАДЕ: Пустите ме давждењака, ја се и риба плашим, а камо ли змија или даждевњака.

САВА: Имам пушку, па ћу те одбранили.

РАДЕ: Ето човека, још горе! Мани ме се твојих пушака, термометара, васер-вага и осталог. У моју кућу се не смје унијети пушка, ни пуна, ни празна, ни покварена ни растављена.

САВА: Разумем за пушку, али што за термометар!

РАДЕ: Термометар? Од њега добијем вртоглавицу и служи ми се у стомаку, а васер-вага ко да су урокљиве очи, не смем гледати!

САВА: А да ти нешто покажем.

Вади Сава сат!

РАДЕ: Ух, немој, не смем га ја у руке, да га не обесветим или упрљам!

САВА: Ма како ти то зазиреш од сата као да је пред тобом жив створ, а?

РАДЕ: Па да шта је него жив. *(Мирно каже дјед.)*

САВА *(забезекнуто)*: Сат жив?!

РАДЕ: Жив, богме, и десет пута мудрији него ти.

САВА: То и није тако тешко бити мудрији него ја!

РАДЕ: Да, да. У по дана, у по ноћи, кад ти год драго, само га отвориш, а он ти – цак, цак! – толико и толико сати. Ехе, драги мој, а ти не знаш ни на колико си мјеста шупаљ, а камоли што друго.

Дјед поучно дигне прст.

РАДЕ: Према једном сату, брате Саво, ти си једна обична бена.

САВА: Да шта сам него бена. Код Бабића се пече ракија, а ја овдје код тебе џаба тупим зубе.

Сава искрено признаје и одлази, долази Петрак.

ПЕТРАК: Опет си наљутио старог лопова Саву!

РАДЕ: Нијесам му ја крив када је тупав!

ПЕТРАК: Колико има сати?

РАДЕ: Ето, сад и ти и сат! Откуд знам, још само колик за један нокат па ће подне.

ПЕТРАК: Онда је време да кренем, доста сам ти попио за славу, наприпао се и нарадио. Брзо ћемо се ми опет срести, побратиме, округла је земља.

Петрак га загрли и извади џепни сат те пружи дјед Раду!

ПЕТРАК: Ево ти, побратиме, ово ћеш ми сачувати за догодине, па да знаш колико је сати а не да ту нагађаш по ноктима!

Дјед обриса оба длана о чакшире и прими сат побожно као нафору пред олтаром.

РАДЕ: У реду, побро, биће пажено ко очи у глави. Сат ће бити закључан у најдубљи сандук.

Петрак одлази, а долази мали Бранко!

БРАНКО: Шта ти је то дједе?

РАДЕ: Није то за тебе!

БРАНКО: Знам, то је сат, ја знам гледати у сат, учили нас у школи.

РАДЕ: Ти да гледаш у сат, па то је тајанствена и натприродна умјешност. Ако си рођен за то ти ћеш ту работу и научити, ако пак ниси, цабе ти је!

БРАНКО: Ја, дједе, научио!

РАДЕ: Опет оно, иди, бено, гдје ће дијете знати у сат. Хајде да си бар војску одслужио, друго би било.

БРАНКО: Богами, дједе, знам. Знам га и навити па да иде.

РАДЕ: Е, е, лажи само.

БРАНКО: Дај вамо па ћеш видјети.

РАДЕ: Тако цијењена ствар у дјечје руке, не не, не могу ја то.

Музика, долазе Сава, стриц Ница, поздрављају се са дједом.

САВА: Е па сретна слава домаћине!

НИЦА: Сретна слава, оче!

РАДЕ: Хвала, хвала!

САВА: Нешто си ми невесео!

РАДЕ: Брине ме Петрак, нисам га видео од претпрошле славе! Да није болестан, Бог ти га видио?

НИЦА: Чуо сам негде да је рекао да ће ићи преко Уне, у Кауре, да тамо претреса и прави самаре.

РАДЕ: Богами ће њега, онако пијана, гдјегод умлатити и опљачкати Каури, лопови су то.

НИЦА: Бог чува пијанце!

РАДЕ: Видим, како је тебе сачувао. Ајте ви у кућу лагано, да се сачувате, обојица мало!

Долази Бранко.

РАДЕ: Одидер вамо.

Полако из џепа вади у плавој хартији Петраков сат.

РАДЕ: А знаш га навити, велиш?

БРАНКО: Знам.

РАДЕ: Дедер.

Кад је навijaње било готово и сат зацактао јасно и равномјерно, он га узе у руке, принесе десном уву и сав озарен прошапута.

РАДЕ: Аха, ради, ради, куца!

Спустио је сат у крило као да се одмара, загледао се некуд у даљину.

РАДЕ (*радосно*): А, знао сам ја да је он жив, рђа једна. Жив и здрав.

БРАНКО: Ко то,
дједе?

РАДЕ: Мој побро.
Да је он мртав, и његов
би сат умро. Па да,
тако ти је то.

*Раде загрли малог
Бранка, и одлазе у
кућу.*